

சிவசிவசிவத்தேவதீவதீவதீவதீவதீவதீவதீவ

சிவத்தியானமாலை

விநாயகருக்கவனி
தீர்வினாமுகங்றவிருக்கா
தீர்வாரங்களம்
(தீர்வாரங்களம்)

கேட்டுயார் பதிப்பகம் மாப்பாணம்

ବିଜ୍ଞାନି ପିଟ୍ଟ ୧୩

1982

[silly 3-00

விநாயகரகவல், திருவெழு
ஷ்டற்றி நுக்கை, சிவபுராணம்
ஆடிய இவை எங்கள் குரு
நாதன் ஆணைப்படி | யாற்ப
பாணம், சேங்கலடி சிவ
தொண்டன் நிலையங்களில்
நாடோறும் பாராயனாஞ் செய்யப்படுவன.

உ
சிவமயம்

ஒளவையார் அருளிய

விநாயகர் அகவல்

ஆசிரியப்பா

- 1 சீதக்களபச் செந்தா மரைப்பும்
பாதச் சிலம்பு பலதூச பாடப்
பொன்அரை ஞானும் ழந்துகி லாடையும்
வண்ண மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்
பேழை வயிறும் பெரும்பாடக் கோடும்
- 6 வேழ முகமும் விளங்குசிந் தூரமும்
அங்கு கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவரும்

- 11 இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
திரண்டும் புரிநூல் திகழோளி மார்பும்
சொற்பதங் கடந்த துரியமெய்ஞ் ஞான
அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிரே!
முப்பம் நுகரும் மூஷிக வாசன!
- 16 இப்பொழு தெளினை ஆட்கொள வேண்டித்
தாயாய் என்க்குத் தானெழுந் தருளி
மாயாட பிறவி மயக்கம் அறுத்துத்
திருந்திய முதலைந் தெழுத்துந் தெளிவாப்
- 20 பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனிற் புகுந்து
குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்;
திருவடி வைத்துத் திரமிது பொருளென
வாடா வங்கதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்
கோடா யுதத்தாற் கொடுவினை களைந்தே
உவட்டா உபதேசம் புகட்டியென் செவியில்

- 26 தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையுங் காட்டி
ஐம்புலன் றன்னை அடக்கும் உபாயம்
இன்றாறு கருணையின் இளி தெனைக் கருளிக்
கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தினை அறிவித்து
கிருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடந்து
- 31 தலமொரு நான்குந் தந்தெனைக் கருளி
மலமொரு மூன்றின் மயக்கம் அறுத்தே
ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதுங் காட்டி
ஆரு தாரத் தங்கினை நிலையும்
- 36 பேரு நிறுத்திப் பேச்சுரை யறுத்தே
இடையிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்
கடையிற் கழுமூனைக் கபாலமுங் காட்டி
ஸுஞ்சுமண் டலத்தின் முட்டிய தூணின்
நாள்றை பாம்பின் நாவில் உணர்த்திக்

- 41 குண்டலி யதனிற் கூடிய அசபை
விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து
மூஸா தாரத்தின் மூண்டெழு கனலைக்
காலால் எழுப்புங் கருத்தறி வித்தே
அமுத நிலையும் ஆதித்தன் துயக்கமும்
குமுத சகாயன் குணத்தையுங் கூறி
- 47 இடைச்சுக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
உடற்சுக் கரத்தின் உறுப்பையுங் காட்டிச்
சண்முக தூலமுஞ் சதுர்முக சூக்கமும்
எண்முக மாக இனிதெனக் கருளிப்
- 51 புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
தெரியெட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்
கருத்தினிற் கபால வாயில் காட்டி
திருத்தி முத்தி இனிதெனக் கருளி
என்னை அறிவித் தெனக்கருள் செய்து

- 56 முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித்து
இருள்வெளி யிரண்டுக் கொன்றிட மென்ன
அருள்தரும் ஆநந்தத் தழுத்தின் செவியில்
- 61 எல்லை யில்லா ஆநந் தம் அளித்
தல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டி
சத்தத்தி னுள்ளே சதாசிவங் காட்டி
சித்தத்தி னுள்ளே சிவலிங்கங் காட்டி
அனுவுக் கனுவாய் அப்பாலுக் கப்பாலாய்க்
கனுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி.
- 67 வேடமும் நீறும் வளங்க நிறுத்திக்
கூடுமெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத்
தத்துவ நிலையைத் தந்தெண் யாண்ட..
- 72 வித்தக! விநாயக! விரைகழல் சரணை.

१

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயன்
திருவாய் மஸரந்தருளிய

திருவெழுழுற்றிருக்கை

திவனுருவம்

பண் - வியாழக்குறிஞ்சி.

இராகம் - சுவராஷ்டிரம்.

திருச்சிந்தம்பலம்.

திருகு வரயினை மானுங் காரத்(து)
ஈரியல் பாயோரு விண்முதல் பூதல
மொன்றிய விருசட ரும்பர்கள் பிறவும்
படைத்தனித் தழிப்பமும் மூர்த்திக ஸாயினை
5 இருவரோ டொருவ ஞகி நின்றனை

- ஒரால் நீழ லொண்கழு விரண்டும்
முப்பொழு தேத்திய நால்வர்க் கொளிநெறி
காட்டின நாட்டமூன் ரூகக் கோட்டின
இருநதி யரவமோ டொருமதி சூடினை
10 ஒருதா ஸீரயின் மூவிலைச் சூலம்
நாற்கால் மான்மறி யைந்தலை யரவம்
ஏந்தினை காய்ந்த நால்வாய் மும்மதத்(து)
இருகோட் டொருகரி யீடழித் துரித்தனை
ஒருதனு இருகால் வளைய வாஸ்கி
15 முப்புரத் தோடு நானில மஞ்சக்
கொன்று தலத்துற வவுண்றை யறுத்தனை
ஐம்புலன் நாலாம் அந்தக் கரணம்
முக்குணம் இருவளி யொருங்கிய வானேர்
ஏத்த நின்றனை யொருங்கிய மனத்தோ(டு)
20 இருபிறப் போர்ந்து முப்பொழுது குறைமுடித்து

நான்மறை யோதி யைவகை வேள்வி
அமைத்தா றங்க முதலெழுத் தோதி
வரன்முறை பயின்றெழு வான்றனை வளர்க்கும்
பிரமபுரம் பேணினை

- 25 அறுபத முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை
இவலிய மைந்துணர் புகலி யமர்ந்தனை
பொங்குநாற் கடல்சூழ் வெங்குரு விளங்கினை
பாணிமு வுலகும் புதையமேல் மிதந்த
தோணிபுரத் துறைந்தனை தொலையா விருந்தி
30 வாய்ந்த பூந்தரா யேய்ந்தனை
வரபுர மென்றுணர் சிரபுரத் துறைந்தனை
ஒருமலை யெடுத்த இருதிற ஸரக்கன்
விறல்கெடுத் தருளினை புறவம் புரிந்தனை
முந்நிர்த் துயின்றேன் நான்முக னரியாப்
35 பண்பொடு நின்றனை சன்னபை யமர்ந்தனை

- ஜியறும் அமணரு மறுவகைத் தேரும்
ஊழியு முணராக் காழி யமர்ந்தனை
எச்சனே ழிசையோன் கொச்சையை மெச்சினை
ஆறு பதமும் ஜந்தமர் கல்வியும்
- 40 மறைமுதல் நான்கும்
மூன்று காலமும் தோன்ற நின்றனை
இருமையிலெருமையு மொருமையின் பெருமையும்
மறுவிலா மறையோர்
கழுமல முதுபதிக் கவுணியன் கட்டுரை
- 45 கழுமல முதுபதிக் கவுணிய னறியு
மனைய தன்மையை யாதலின் நின்றனை
- 47 நினைய வஸ்வவ ரில்லைநி ணிலத்தே.

வ
சிவமயம்

திருவாசகம்

திருப்பெருந்துறையில் அருளிய

சிவபுராணம்

(சிவனது அநாதிமுறைமையான பழைமை)

கலிவெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க! நாதன்தான் வாழ்க!

இமைப்பொழுதும் என்னிந்தன்சில் நீங்காதான் தான்

கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தான்வாழ்க! வாழ்க!

ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தான்வாழ்க!

ஏகன் அநேகன் இறைவன் அடிவாழ்க!

- 6 வேகம் கெடுத்து) ஆண்ட வேந்தனடி வெல்க!
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்தன் பெய்கழல்கள் வெல்க!
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க!
கரங்குவிவார் உள்மகிழும் கோன்கழல்கள் வெல்க!
10 சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல்வெல்க!
11 ஈசன் அடிபோற்றி! எந்தை அடிபோற்றி!
தேசனடி போற்றி! சிவன் சே வடிபோற்றி!
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி!
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி!
சீரார் பெருந்துறைநம் தேவன் அடிபோற்றி!
16 ஆராத இன்பம் அருளுமலை போற்றி!
17 சிவன் அவன்னன் சிந்தையுள் நின்ற அதனுல்
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சந்தை மகிழுச் சிவபுரா ணந்தன்ஜை
முந்தை வினை முழுதும் ஓய உரைப்பன்யான்

- உய்யான் உள்ளத்துள் ஒங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா! விமலா! விடைப்பாகா! வேதங்கள்
35 ஜயா, எனாங்கி ஆழ்ந்து) அகன்ற நுண்ணியனே!
36 வெய்யாய்! தணியாய்! இயமான ஞம்விமலா!
பொய்யா யினால்லாம் போய்அகல வந்தருளி,
மெய்ஞ்சூனம் ஆசி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சடரே!
எஞ்சூனம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே!
40 அஞ்சூனந் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே!
41 ஆக்கம் அள(வு)இறுதி இல்லாய்! அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழும்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய்! சேயாய் நணியானே!
45 மாற்றம் மனம்கழிய நின்றமறை யோனே!
46 கறந்தபால் கண்ணலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்து)அடியார் சிந்தனையுள் தேன்றுளி நின்று

பிறந்த பிறப்பு) அறுக்கும் எங்கள் பெருமான்!
 நிறங்கள் ஓர் ஜந்(து) உடையாய்! விண்ணேர்கள் ஏத்த
 50 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினைபேன் தன்னை
 51 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றுல் கட்டிப்
 புறந்தோல்போர்த்(து) எங்கும் பழுஅழுக்கு மூடி
 மலம் சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலன்ஜூந்தும் வஞ்சலையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா! உனக்குக்
 கலந்த அன் பாகிக் கசிந்(து) உள் உருகும்
 நலம் தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலம் தனமேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் கா அட்டி
 நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
 61 தாயிற் சிறந்த தயாஆன தத்துவனே!
 62 மா(சு) அற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே!

- தேசனே! தேன் ஆர் அமுதே! சிவபுரனே!
பாசமாம் பற்று) அறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே!
நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சம்கெடப்
66 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே!
67 ஆரா அமுதே அள(வு)இலாப் பெம்மானே!
ஓராதார் உள்ளத்(து) ஒளிக்கும் ஒளியானே!
நீராய் உருக்கிளன் ஆருயிராய் நின்றுனே!
70 இன்பழும் துன்பழும் இல்லானே, உள்ளானே!
71 அன்பருக்கு) அன்பனே! யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
சோதியனே! துன்னிருளே! தோன்றுப் பெருமையனே
ஆதியனே! அந்தம் நடுவாகி அல்லானே!
கூர்த்து) என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே!
75 கூர்த்தமெயிஞ்சூனத்தால் கொண்டுணர்வார்
தம்கருத்தின்

- 76 நோக்கரிய நோக்கே! நானுக்கரிய நூண் ஞானர்வே!
- 77 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே!
- காக்கும்எம் காவலனே! காண்பரிய பேரோளியே!
- அற்று) இன்ப வெள்ளமே! அத்தா! மிக் சாய்! நின்ற
தோற்றுச் சுடர்ஒளியாய்ச் சொல்லாதநுண் ஞானர்வாய்
மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே! தேற்றத் தெளிவே! என் சிந்தனையுள்
- 83 ஊற்றுன உண்டுரி அழுதே! உடையானே!
- 84 வேற்று விகார விடக்கு உடம்பின் உள்கிடப்ப
ஆற்றேன்ம் ஜயா! அரனே! இ என்(று)என்று
போற்றிப்புகழ்ந்து(து)இருந்துபொய்கெட்டுமெய்யானுர்
மீட்டு(டு)இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டு(டு)அழிக்க வல்லானே!
- 89 நள் இருளில் நட்டம் பயின்து(று)ஆடும் நாதனே!
- 90 தில்லையுள் கூத்தனே! தெண்பாண்டி நாட்டானே!

அல்லல் பிறவி அறுப்பானே! ஓன்று
 சொல்லற(கு) அரியானெச் சொல்லித் தஞ்சூவஷ்க்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள்கணர்ந்து சொல்
லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின், உள்ளார் சிவன் அடிக்கீழ்ப்
 95 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து,

திருச்சிற்றுப்பலம்

திருவாகக்குச் சிறப்பு

வெண்பா

தொல்லை திரும்பிறவிச் சூழம் தணைநீக்கி
 அல்லறதுத்து ஆநந்தம் ஆக்கியதே - எல்லை
 மருவா நெறியளிக்கும் வாதலூர் எம்கோன்
 திருவா சகம்ளன்னும் தேன்.

விநாயகர் அகவல்

உறை

இறைவனது எண்ணிறந்த ஆற்றல்களில் இடையூற்றை அடக்கி ஆளும் ஆற்றலும் ஒன்று. அவ்வாற்றல் முனைந்து நிற்க விளங்குபவரே விநாயகக் கடவுள். விநாயகர் பிரளவ மந்திர வடிவினர். ஒங்காரத்துள் அகரம் உகரம் மகரமாகிய சிவம் சத்தி நாதம் அடங்கும். விநாயகர் நாத தத்துவம். முருகன் விந்து தத்துவம்.

இவரது திருவடிகள் ஞானசத்தியும் கிரியாசத்தியும் ஆகும். இவரது பேழை வயிற்றல் உலகபேல்லாம் அடங்கும். ஐந்து கரமும் ஐந்து தொழில்களைச் செய்

யும், முக்கண்களும் கூரியன் சந்திரன் அக்கினியக் குறிக்கும். மும்மதம் ஞானமதம், அறங்கநீணமதம், மறக்கருணைமதம். எல்லாவகையிலும் விநாயகர் உருவம் ஞானவடிவம். இவ்வரைப் பிரமண், விஷ்ணு, தக்கன், இந்திரன், நளன், சண்முகர், மஸ்மதன், ஆதிசேடன், சந்திரன், இராவணன், அகத்தியர், ஒளவையார், கபிலர், நம்பியாண்டார் நம்பி முதலியோர் வழிபட்டு இட்டித்தியடைந்தனர். ‘கணபதி பூசை கைமேற் பலன்’ என்பது பழமொழி. விநாயகரை வழிபட்டுத்தான் எல்லாக் காரியங்களையும் பூசைகளையும் விழாக்களையும் தொடங்குவது நம்நாட்டு மரபு. விநாயக வணக்கத்துடன்யே எல்லா நால்களும் இயற்றப்பெறும். எதையும் எழுதத் தொடங்கு முன் பிள்ளையார் சூழிபிட்டு எழுதும் பழக்கமும் தொன்று தொட்டு வந்துள்ளது.

விநாயகர் வழிபாட்டின் எளிதாக யாவரும் செய்ய வாம். இரு கைகளாலும் தலையைக் குட்டிக் கும்பிடுதலும், இரு கைகளையும் மாற்றி இரு காதுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தோப்புக்கரணம் இட்டு வனங்குதலும் விநாயகர்முன் செய்யப்படும் சிறப்பு வழிபாடு ஆகும்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயன்ருடனே கைலாசத்துக்குப் பரமசிவனுடைய சந்திதானத்தில் ஆதியுலா அரங்கீகற்ற எழுந்தருளும் சேரமான் பெருமான் நாயனார் “ஓளவையாரை அழையாமல் வந்து விட்டோம்” என்று நினைத்தார். அது விநாயகரைப் பூசித்துக் கொண்டிருந்த ஓளவையாருக்குத் தெரிந்து தானும் அவர்களுடனே கூடக் கைலாசத்திற்குப் போக வேண்டுமென்கின்ற விருப்பங்கொண்டு தூரிதமாய்ப் பூசைசெய்தார். விநாயகர் ஓளவையாரைப் பார்த்து, “ஓளவையே! நீ ஆறுதலாகப் பூசையைச் செய்; நீ அவர்களுக்கு முன்பே போய்ச் சேருமாறு செய்கின்றேன்” என்

ரூர். அப்படியே அவர் ஆறுதலாகப் பூசை செய்து இந்த அகவலைத் தோத்திரமாகப் பாடியருளினார். அப்போது விநாயகர் தாம் சொன்னபடி விகவரூபமெடுத்துத் தமது துதிக்கையினால் ஓளவையாரைக் கைலாசத்திற் சேர்த்தார்.

பின்பு அங்கு வந்துசேர்ந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார், “பாட்டி, எப்படி எங்களுக்கு முன்னே இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்?” என வினாவியபோது அவரைப் பார்த்து ஓளவையார் கூறிய செய்யுள்ளது:-

“மதுர மொழிநல் லுமையாள் புதல்வன் மலர்ப்பத்தை முதிர நினையவல் லார்க்கரி தோழுகில் போல்முழங்கி அதிர நடந்திடும் யானையும் தேரும் அதன்பின்வரும் குதிரையும் காதம், கிழவியும் காதம், ஞாலமண்ணனே” என்பது கர்ணபரம்பரை வரலாறு.

1—5. (பொழிப்புரை) : குளிர்ச்சி பொருந்திய நறுமணக் கலவைச் சாந்தணிந்து செந்தாமரை மலர் போலும் அழகிய திருவடிகளில் அணிந்துள்ள சதங்கை என்னும் அணிகலம் பலவகையான இசையொலிகளை எழுப்பவும், பொன்னுலாகிய அரைஞான் என்னும் அணிகலனும், பூவேலை செய்யப்பட்ட வெண்பட்டாடை யும் அழகிய திரு இடையில் பொருந்தி அழகுடன் ஒளி வீச, பெட்டி போன்று திருவயிறும் மிக்க கனமுடைய ஒற்றைத் தந்தமும்.

களபம் - நறுமணக் கலவைச் சாந்து; பூந்துகில் - அழகிய பட்டு; வண்ணமருங்கு - அழகிய இடை; பேஸழ் - பெட்டி; கோடு - தந்தம்.

6 — 10. (பொழிப்புரை) : யானைமுகமும் பிரகா சிக்கும் செந்நிறப் பொட்டும், ஜந்து திருக்கைச் சூம்,

அவைகளுள் இரு கைகளில் இருக்கும் அங்குசம் பாசம் என்னும் இரண்டு ஆயுதங்களும், மனத்தில் எப்போதும் தங்கித் தோன்றும் நீலநிறம் பொருந்திய திருமேனியும், தொங்குகின்ற வாயும், நான்கு பெருந்தோள்களும், சூரியன் சந்திரன் அக்கிணியாகிய மூன்று திருக்கண்களும், கண்ணமதம் கபோலமதம் கோசமதம் ஆகிய மூன்று மதங்களும் பொழிவதனாலுண்டான தழும்புகளும்.

(கு - ரை): “நாலிருபுயம்” எனப் பாடங்கொண்டு ‘எட்டுப்புயங்கள்’ என்றுங் கூறுவார். “பவளமால்வரைப் பளைக்கை போந்துளைய, தழை செவி என்தோட் டலை வள் தந்தை” — திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை (செ. 16) சிந்தூரம் — குங்குமதிலகம்; நான்ற — தொங்கிய; நாலிருபுயம் — நால் + இரும் + புயம் — நான்கு பெருந் தோள்; இருஞம் — பெருஞம்.

11—15. (பொழிப்புரை): “இரண்டு காதுகளும் சிரத்தில் விளங்கும் பொன்னுலாகிய கிரீடமும், மூன்று புரிகளைச் சேர்த்து முறைக்கேற்றிய மூன்றுவட்மாகிய பூலூ வணிந்த ஒனினின்கும் மார்பும், சொல்லப்படுவின்ற ஆறு ஆதாரங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட தூரிய நிலையின்கண்ணே யுள்ள மெய்ஞ்ஞான அற்புத சொருபமார்க நிலைபெற்ற கற்பகதருப்போல் அடியார்க்கு வேண்டும் வரங்களை அரு ஞம் ஆணைமுகப் பெருமானே! வாழூ, மா, பலா ஆகிய மூப்பழங்களையும் உண்ணும் பெருச்சாளியை வாகனமாகக் கொண்டவரே!

(ஞ—ஞ): “பொற்புற விளங்கும் பொருளே! கயிலே
அற்புதன் ஈன்ற கற்பகக் களிறே”

எனவும் பாடபேதம் உள்ளது. இப்பாடத்துக்கு,

கயிலை அற்புதன் — சிவன். கற்பகக்களிறே — கற்ப
கம் போலும். களிறு: முஷிகம் — பெருச்சாளி.

பெருச்சாளி வாகனம் ஆணவ மலத்திலையும்,
அதனை வாகனமாகக் கொண்டு ஊர்தல் ஆணவ மலத்தின்
வலியை அடக்கி அருளுதலையும் குறிக்கும். ‘முப்பழம்
நஞ்சும்’ என்பது முத்தபிள்ளையாரின் விண்யாகிய அடை
மொழி.

16 — 20. (பதங்கா): இப்பொழுது என்னை ஆடு
கொள் வேண்டு — இக்காலத்தில் என்னை வேறு சார்
பற்ற அடியவனுக ஏற்று அருளும் பொருட்டாக, எனக்கு
தாயாய் — முன்னமே எனக்குத் தாய்போலக் கருணை
செய்து நன்னெறிக்கட்ட செலுத்தி, மாயாப் பிறவி
மயக்கம் அறுத்து திருந்திய — காரண காரிய முழுயில்

அநாதியாகத் தோடர்க்கியுற்று ஒழியாது வரும் பிறப் பைப் பொருந்தி நிலையில்லாத உலக இன்பங்களை நிலை யுள்ளவாகக் கருதி மயங்கி உழுவும் பற்றினை ஒழித்துத் திருந்தும் பரிபக்குவ நிலைய யான் பெறும்போருட்டு. முதல் — அதற்குரிய ஆரம்பசாதனமாக, ஐந்தெழுத்தும் தெளிவாப் பொருந்த — ஸ்ரீ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் துணை கொண்டு செய்யப்படும் சரியை கிரியை யாதி வழி பாடுகளை ஒருமையுடன் பொருந்தும்படி, என் உளந்தனில் வந்து புகுந்து எழுந்து அருளி — அடியேனது சித்கத்தில் முறையே தோன்றுமல் நின்றும் தோன்றியும் (விசேட சாந்தித்தியமாகியும்) குடிகொண்டு அருள் செய்து உதவி.

(கு—ரை): “இப்பொழுது என்னியாட்கொள் வேண்டி” என்றது உலகப் பற்றற்றுக் கிவபத்தி

மேலிட்ட மெய்யடியவஞக ஆட்கொள்ளுதற்பொருட்டு என்றபடி. “எனக்குத் தாயாய்” என்றது அந்நிலைமையெதுதற்கு முதற்படியான சாதனமாக பசு புண்ணிய வழிபாடுகளில் ஈடுபடுத்தி என்றபடி. “மாயாப்பிறவி பொருந்த” என்றது அப்பசு புண்ணிய முதிர்ச்சியால் சரியை கிரியையாதி சிவபுண்ணியக் கிரியா மார்க்கங்களை மேற்கொண்டு அவற்றில் ஈடுபடுதலே. “என் உளந்தனில் வந்து புகுந்து [எழுந்து அருளி]” என்றது சரியை வழிபாட்டில் ஈசன் செவ்வனே தேர்ன்றுமல் நின்றும், கிரியையாதி வழிபாட்டில் மந்திர ரூபமாதிய விசேட தோற்றுங்கொண்டும் சித்தம் குடிகொண்டு அருளுதலே.

‘தாயாய்’ : என்பதில் ‘ஆய்’ : உவமங்குபு. இறைவற்குத் தாயை ஒப்புக் கூறியது கொண்டு, அதற்கு ஏதுவான உவமேப தர்மமாக ‘கருணை செய்து

நன்னெறிக்கட் செலுத்தி' என்பது அத்தலால் வருவித் துரைக்க நின்றது. பொருள் இனிது விளக்குகற் பொருட்டு, காரண காரிய முறையில் மொழிகளை நிலை மாற்றிக்கொண்டு கூட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

‘திருந்திய’ :— திருந்தும்பொருட்டு, மஸ்பரிபாக முன் சத்திநிபாதமும் எய்தும் பொருட்டு; காரியப் பொருட்டாய் ‘செய்யிய’ என்னும் வர்ய்பாட்டு எதிர் கால விளையெச்சம்; இது ‘அருளி’ என்னும் காரண விளையைக் கொண்டு முடிந்தது. ‘வந்து, புகுந்து, எழுந்து’ என்பன ‘அருளி’ என்பதற்கு அடையாய் நின்ற இடைப்பிறவரல் மொழிகள். “அவனருளாலே அவன்றுள் வணக்கி” என்பவாகவின், அந்நெறிப்பாட்டொழுகலாருகட்டு “தாயாய்” “அருளி” என்ற பதங்களால், இறைவனது திருவருட்டுடைன் சாதனமாய் நின்று

உதவியமை குறிப்பிடப்பட்டது. அருளி — அநுங்கிரகஞ் செய்து, உதவி செய்து, “கிரியையென மருவுமலையாவும் ஞானங்கிடைத்தற்கு நிமித்தம்” என்பவாகவின், இவ்வடிகளால் (16 - 20) ஞானபாத நிலைக்குச் சாதனமாய் முற்பட்ட சரியை கிரியையாதி தவவொழுக்கச் சாதனையில் இறைவன் நிறுத்தி உயிர்க்கு அருள்புரிந்து உதவுமாறு கூறப்பட்டது.

இனிவரும் “குருவடிவாகி” (21-ம் அடி) என்பது முதலாகத் “தத்துவநிலையைத் தந்தெண்யாண்ட வித்தக” (71 - 72 அடி) என்பது வரையுள்ள அடிகளால், இறைவன் ஞானகுருவாக வந்து ஆட்கொண்டு ஞானேபதேசஞ் செய்து ஞானபாதமார்க்க நிலையில் நிறுத்தி அருள் புரிந்தமை கூறப்படுகின்றது என்க.

21 — 25. (பதவரை): குவலயந்தனில் குருவடிவாகி — (யான் முன்னர்க் கிரியா மார்த்தங்களில் நின்று

செய்த பதிபுண்ணிய முதிர்ச்சியினாலே) இப்புவலகில் ஞானசாரியராக எழுந்தருளி, திரம் இது பொருள் என மகிழ்ந்து - ஸ்திரமான [உறுதிப்பாடான] பரிபக்குவ நிலைக்குரிய இத்தீட்சை (நிர்வாண தீட்சை) செய்யத்தக்க காரியமாகும் என்று உவந்து உட்கொண்டு, திருவடிவைத்து - என் தலைமீது திருவடிகளைச் சூட்டி, வாடா வகை எனக்கு அருளி - இனிப் பிறவியெடுத்து வருந்தா வகைக்குரியதான் நிருவாண தீட்சையைச் செய்தாருளி, கோடு ஆயுதத்தால் கொடுவிளை களைந்து - புருவங்கள் மேலேறி வளைதற்கேதுவான (கண்கள் அகலமுற்று விரிய விழித்து நோக்கும்) திருநோக்கமாகிய கருவியினால் கொடிய சஞ்சித கண்மங்களை எரித்தழித்து, உவட்டா உபதேசம் என் செவியில் புகட்டி - தெவிட்டாத உபதேசப் பொருள் களை என் செவியாற் கேட்டுணரப் போதித்து.

(கு - ரை): திரம் - உறுதிப்பாடு, இங்கே உறுதிப் பாடு பொருந்திய பரிபக்குவ நிலைக்குரியது என்னும்

பிபாருட்டாய் ‘இது’ எனச் சுட்டப்பட்ட நிருவாண
தீட்சைக்கு அடையாய் நின்றது; ஸ்திரம் என்ற வட
சொல்லின் திரிபு. நிருவாண தீட்சையானது பிறவியை
ஒழித்து வீடுபேற்றினைக் கொடுக்குந் தன்மையதாதவின்
“வாடாவகை” எனப்பட்டது. வாடாவகை – இனிப்
பிறவியில் உழலரத வகைக்குரிய கிரியை [சம்ஸ்காரம் –
சடங்கு]; அது நிருவாண தீட்சையாகும். நிருவாணம் –
வீடுபேறு. அதனைப் பயக்கும் தீட்சை நிருவாண தீட்சை.
அது சத்யோ நிருவாண தீட்சை; அசத்தியோ நிருவாண
தீட்சை என இருவகைப்படும். உமாபதி சிவாசாரியர்
பெற்றுள்ள சாம்பனுக்குச் செய்தருளிய தீட்சை சத்யோ
நிருவாண தீட்சை. அது தீட்சை செய்து மூடிந்த உடனே
வீடுபேற்றறப் பயப்படுது. [ஸ்த்ய : = உடனே.
ஸ்த்ய + நிர்வாண தீட்சை – ஸ்த்தியோ நிர்வாண
தீட்சை; வடமொழி விதிபற்றிப் புணர்ச்சிபெற்ற

தொடர்மொழி.] அத்தன்மையதல்லாதது அசத்யோ நிர்வாண தீட்சை. [அ + ஸத்யயே நிர்வாண தீக்ஷ = அஸத்யோ நிர்வாண தீக்ஷ]. அஃதாவது, ஞானாரியரிடத்தே அத்தீட்சையையும் உபதேசங்களையும் பெற்ற பின்பும், எவருக்குச் சிலகாலம் இவ்வுடலோடு வாழ்ந்து அநுபவிக்க வேண்டிய பிராரத்தவினை இருக்குமோ, அப்படிப் பட்டவர்க்கு அது செய்யப்படுவதாகும். மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பெற்ற தீட்சை அப்படிப்பட்டது.

26 — 30. (பொழிப்புரை): தெவிட்டுதல் இல்லாத தெளிவு பொருந்தியஞானத்தையும் அநுபவத்திலே காணச்செய்து, ஐம்பொறிகளும் விடயாதிகளிற் செல்லாமல் தடைப்படுத்தும் தந்திரத்தைப் பேரருட்டிறத்தால் இனிமையாக எனக்குத் தெரிவித்து, தத்துவங்கள்

புறத்தே உலக விடயங்களிற் செல்லாது தியான நிலைக்குச் சாதனமாக உள்முகப்பட்டு ஒடுங்குதற்குரிய வழிவகை களை அடியேன் தெளிய அறிவித்து, ஆகாமியமாகிய நல் விளை தீவினைகள் என்னைத் தொடராமற் கெடுத்து ஆணவ மாகிய இருண்மலத்தையும் வலிகெடச் செய்து

(கு-ரை) : தெவிட்டுதல் — வெறுத்தல்; இருவிளை — பிராரத்தமும் ஆகாமியமும். சஞ்சிதவிளை தினையால் ஒழிக்கப்பட்டமையின், ஈண்டு “எல்லாமவன் செயல்” என்ற உணர்ச்சிவழி யொழுகலாற்றால் ஆகாமிய விளை உயிரைப் பற்றூமல் இறைவனுலொழிக்கப்படுதல் ஈண்டு “இருவிளை தன்னையறுத்து” எனப்பட்டது.

31 — 36. (பொழிப்புரை) : ஞான பாதத்தின் உட பிரிவுகளாகிய சரியையாதி நான்கு படிமுறைகளையும்

எனக்குத் தந்தருளி, ஆணவம், கண்மம், மாயை என் எனும் மூன்றின் வாசனைமல மயக்கைப்போக்கி, இருகண், இருசெவி, நாசியின் இருதுளை, வாய், ஏருவர்ய், கருவளைய் எனும் ஒன்பது வாயில்களுக்குரிய ஜம்புலக் கதனின் ஒப்பற்ற உபதேச மந்திரப் பொருளால் அடைப்பதையும் காட்டி, மூலாதாரம், சவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநா கதம், விசத்தி, ஆஞ்சஞ்ச, என்னும் ஆறு ஆதாரங்களின் மேலாகவுள்ள உயர்ந்த நிலையையும் எய்தும் பெரும் பயங்க நிலைபெறக்கேய்து மென்ன நிலையிலிருத்தி.

(கு - ரை) : சரியையாதி நாற்பாதங்களும் தனித் தனி உட்பிரிவாக சரியை கிரியை முரல் நான்கு படி யாக வருக்கப்பட்டுள ஆதலின், ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில்

ஞானம் என்னும் ஞானபாத உட்பிரிவுகள் “தலமொரு நான்கு” எனப்பட்டது.

37 — 40. (பொழிப்புரை): இடைநாடிக்குரிய உகரமும் பிங்கலை நாடிக்குரிய அகாமும் ஆகிய ஒரெழுத்து மந்திரத்தையும் தெளிவுபெற விளக்கி அக்கினி கலையான சுமுமுனை நாடியின் முடிவில் விளங்கும் பிரமரந்திரத்தையும் காட்டி, அக்கினி மண்டலம் குரிய மண்டலம் சந்திர மண்டலம் ஆகியவற்றில் பொருந்தி நிறுத்தப்பட்ட தூணைப் போன்று தூங்கி எழுகின்ற பாம்பு வடிவான குண்டலினியின் நாவால் உணரச்செய்து.

முன்று மண்டலம் — சந்திர, குரிய, அக்கினி மண்டலங்கள்; எழுபாம்பு - குண்டலினி.

41 — 46. (பொழிப்புரை); குண்டலினி என்னும் சத்தியுடன் கூடியிருக்கும் ஊழையெழுத்தை வாய்

திறந்து சொல்லும் மந்திரமாக வெளிப்படையாகக் கூறற் குரியதுபோற் கூறி, மூலாதாரத்திலிருந்து பற்றி எரியும் விந்து என்னும் ஞானச்சூலை பூரக இரேசக கும்பகமென் னும் கர்றறூஸ் மேலேறச் செய்யும் கருத்தை அடியேற்கு உணர்த்தி, சித்கணல் சுமுழுளை வழியேறிச் சிரத்திலுள்ள பிரமரந்திர மதிமண்டலம் சார்ந்து ஊறும் அமுதத்தை உண்டாக்கும் நிலையையும், குரியகலை நடைபெறும் விதத் தையும், சந்திரகலையின் தன்மையையும் நன்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லி.

(கு-ரை) : அஜபா — நாதவடிவாயிருக்கும் குண்டலினிக்கு சொருபம். செபிக்க முடியாத ஓரெழுத் தொருமொழி; அகார உகார மகார விந்து நாதஞ் சேர்ந்த பிரணவமாகிய ஒகையில்லா அஞ்செழுத்தாகிய ஊமை எழுத்து என்றும் கூறுவார்; கால் — காற்று; குமுதசகாயன் — சந்திரன்.

47 — 50. (பொழிப்புரை) : நாயி, இருதயம், கண்டம், புருவமத்தி, நெற்றிநடு, நெற்றியின் மேற பாகம், உச்சி, உச்சியின் பின் முதலிய பதினாறு கலைகளின் நிலைகளையும், உடம்பிலுள்ள சக்கரங்களின் உறுப்புக்களையும் தெரிவித்து, அறுவகைப்பட்ட தூல கலைகளும் நால் வகைப்பட்ட சூக்கும கலைகளும் தியான மூலமாக இல்லையான இன்பநிலை எனக்குண்டாகும்படி அருளி.

(கு - ரை) : இடைச்சக்கரம் — பிராசாத மந்திரம். இடைச்சக்கரங்கள் ஆவன:— சகஸ்ராரம் 1; ஆதாரம் 6; லலாடபிந்து 1; அர்த்தசந்திரன் 1; நிரோதினி 1; நாதம் 1; நாதாந்தம் 1; சக்தி 1; வியாபினி 1; சமனு 1; உன்மனு 1.

உடற்சக்கரம் — உடலாகிய இயந்திரம்; உடற்சக்கரத்தின் உறுப்புக்கள் ஆவன:— ஆதாரசக்கரம் 6; சூரிய சந்திரகலை 2.

உடலானது உறுப்புக்கள் பலவற்றால் இயங்கும் சக்கரம் போலுள்ளது.

சுகுணம் — பருமை; இது ஆறு அளவினதாகும்.

நிர்க்குணம் — நுண்மை; இது நான்கு அளவினதாகும்.

51 — 55. (பொழிப்புரை) :— சுக்கும தேகத் தின் தன்மை எனக்குப் புலனுகும்படியாக, ஆராய்ந்த ஆறு ஆதாரங்களும், நிராதாரமும், மீதானமும் ஆகிய எட்டு நிலைகளையும் அறியச்செய்து மனத்தினைப் பிரமரந்திரத்தில் பொருந்தியொடுங்க வைத்து சாலோக பதமுத்தி நிலையைச் சிறியேலுக்கருவி, என்னை யான் அறியும் அருளையும் புரிந்து.

(கு—ரை): புரியட்டகாயம் - குக்கும் சர்ரப்; அதாவது, பூதம் 5, தன்மாத்திரை 5, ஞானேந்திரியம் 5, கண் மேந்திரியம் 5, அந்தக்கரணம் 4, குணம் 1, பிரகிருதி 1, கலாதி 5 ஆதிய எட்டுக் கொத்துக்களுடன் கூடிய பரசரீரம் (அதாவது அதிருக்கும் தேகம்); கபாலவாயில் - பிரமரந்திரம்.

56 — 60. அநாதிகாலந்தொட்டு வரும் வினைகளை யெல்லாம் வேறோடு பிடிங்கியெறிந்து, வாக்கினாற் சொல்லுதற் கும் மனத்தினால் நினைத்தற்கும் எட்டாத மனவொடுக்க நிலையை நிறைவித்து, சிந்தையினைத் தெளிவுறச் செய்து, அறிவு அறியாமை என்னும் இரண்டிற்கும் பிறப்பிடம் ஒன்றே என்று அடியேன் செவியில் திருவருட் பேற்றைத் தரும் இன்பச் செய்தியை அழுந்த உபதேசித்து.

(கு—ரை) : முன்னே விணையின் முதல் — மூலகண்மை எலம். மனோவையம் — மனம் இந்திரியங்களின் வழியால் உலகப் புறப்பொருள்களிற் செல்லாமல் உள்முகமாகி ஓரு வழிப்பட்டு அடங்குதல்.

61 — 66. (பொழிப்புரை) : வரம்பில்லாத பரமாநந்த சுகத்தை அருளிப் பிறவித்துயரை வேரறுத்துத் திருவருள் நெறியை அநுக்கிரகித்து ஆகாயத்தானமாகிய புருவமத்தியில் சதாசிவமூர்த்தியைத் தியானஞ்சு செய்யும் முறையையும் அருளி, இதய கமலத்தில் சிவவிங்கழூர்த்தியைப் பூசிக்கும் முறையையும் உபதேசித்து, அனுவிற்கும் நுண்ணிய அனுவாயும் அண்டங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற் பட்டுப் பெரிதாயுமுள்ள கணுக்கள் முற்றிச் சுவை நிறைந்த கரும்பாகிய முக்கட் சிவபரம் பொருள் அத்து விதமாக நிற்கும் நிலையையும் அறிவித்து.

67 — 72. (பொழிப்புரை): உருத்திராக்கபணி வடவணி முதலிய திருவேடமும் திருநீறும் தப்பேனியிற் பொலியத் தாங்கி திருவடிப்பிரியாச் சிந்தைகோள் மெய்யடியார் குழுவில் என்னைச் சேர்த்து, முத்தி. பஞ்சாட்சரமாகிய அரியபொருளை சகசந்ட்டையாகிய சதாநிட்டை நிலைக்கும்படி உபதேசித்து உண்மை நிலையாகிய சிவயோகத்தை நுகரச்செய்து என்னை அடிமமயாக ஆண்டருளிய சமர்த்தரே ! ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத முழுமுதலே ! அருள் மணம் கபழும் தேவர்ரது திருவடிக் கமலங்கட்கே யான் அடைக்கலம்.

அஞ்சக்கரம் — ஐந்தெழுத்து; ரெஞ்சக்கருத்திள் நிலை — அநுபவம்; தக்துவநிலை — உண்மைநிலை; வித்தக — சதுரப்பாடு (சாமர்த்தியம்) உடையவனே. சிலம்பு இசைபாடவும், அரைரூணும் ஆடையும் கீழகெறிப்பவும் பேழைவயிறு முதலியன் அற்புதம் (ஆக) நின்ற களிரே! மூவிகவாகன! வித்தக! விநாயக! நின்கழலே சரண் என முடிக்க.

திருவெழுசுற்றிருக்கை

உரை

திருப்பதிக வரலாறு:- சிவபாதவிருதயர் தமது பூசைக் காலத்திலே தினந்தோறும் பிள்ளையாரது திருப்பதிகங்களைத் தாம் புத்தி முத்திகளைப் பெறுதற்பொருட்டாக ஒதும் நியம முடையவராய் இருத்தலையும், திருப்பதிகங்கள் நானும் பெருகி எண்ணிறந்தனவாகுதலின் அக்கருத்து அவர்க்கு முற்றுப்பெறுதல் அரிதாதலையும் அறிந்த பிள்ளையார், இத் திருவெழுசுற்றிருக்கையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளி, தமது பிதாவுக்கு ‘இதனை ஒதின் எல்லாப் பதிகங்களையும் ஒதிய பலன் சித்திக்கும்’ என்று கூறியருளினார், என்பது இதன் வரலாறு.

எழுங்கறிஞர்க்கை என்பது சொல்லனா வகையுள் ஒரு வகை ஆணி அமைந்த செய்யுளாகும். சிறு பிள்ளைகள் விளையாடும் நிலத்தில் ஏழைப்பட வகுத்துச் செய்து, முறையானே அறைகளுக்கு உள்ளே புகுந்தும் வெளியே போதந்தும் விளையாடும் தன்மையில் வழுவாமல், ஒன்று முதலாக ஏழிறுதியாக ஏறியும் இறங்கியும் வரும் என்னவான்காரம் பொருந்தப்பாடுவது எழுங்கறிஞர்க்கை என்ப படும்.

‘எழுங்கறிஞர்க்கை’ என்ற இவ்வகைச் செய்யுளின் இலக்கணமும் உதாரணங்களும் யாப்பருங்கல விருத்தியிற் கூறப்பட்டுள்ளன.

இப் பதிகப்பாடல் இணக்குறவாசிரியப்பா என்ற வகையின் பாற்பட்ட ஒரே செய்யுளாகும். ஆயினும், மரபு பற்றிப் பதிகம் எனப்படும்.

1. ஓர் உரு ஆயினை — தத்துவங்கள் யாவற்றிற்கும் அப்பால் சுட்டிரந்து நின்ற தேவீரே, ஆன்மாக்கட்கிரங்கிப் பஞ்சகிருத்தியங்களையுன் செய்யத் திருவளங்கொண்ட இச்சையால் ஒரு திருமேனியைத் தூங்கியருளினீர்.

(குறிப்பு) : இதனால் சொருபசிவம் தடத்த வடிவ கொண்டமை கூறப்பட்டது.

1 — 2. மான் ஆங்காரத்து ஈர் இயல்பாய் — சத்தியை எழுப்பி இரண்டுஞ் சேர்ந்த அம்மையப்பராகிய ஒரு வடிவாய் அதனுலேயே சத்தி சிவம் என்னும் இரண்டு உருவாகி.

(கு—4) : மான் — சத்தி; ஆங்காரம் — அதன் எழுச்சி.

2 — 3. ஒரு விண் முதல் பூதலம் ஒன்றிய இருசடர் உம்பர்கள் பிறவும் — பாகுபாடற்று ஒரே பொருளாக வள்ள ஆகாய முதல் நிலமீருகவுள்ள ஐம்பூதங்களையும், பருவ காலாதி நடப்புக்கு ஏதுவாகப் பொருந்திய சூரிய சந்திரர் எனும் இருசடர்களையும், தேவர்களையும் ஏனையவுயிர் களையும் அழிப்ப.

4. படைத்து அளித்து அழிப்ப மும் மூர்த்திகள் ஆயினே — படைத்துக் காத்து அழித்தற்குப் பிரமா, விட்டுனு, உருத்திரன் என்னும் மூன்று மூர்த்திகளாகவும் நின்றீர்.

5. இருவரோடு ஒருவன் ஆகி நின்றனே — பிரம்மா வையும் விட்டுனுவையும் முறையே வலப்பக்கத்தினும் இடப்பக்கத்தினும் தோற்றுவித்தும் ஒடுக்கிக் கொண்டும் அவ் விருவரோடு ஏகபாதத் திருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி நின்றீர்.

6. ஓர் ஆல் நீழல் — ஒப்பறிற கல்லாலமர நீழலின் கண்ணே.

ஒன்று கழல் இரண்டும் — தேவீரது ஞானமயமாகிய இருதிருவடிகளையும்.

7. முப்பொழுது ஏத்திய நால்வர்க்கு — காலை, உச்சி, மாலை ஆகிய மூன்று வேளைகளிலும், வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்யும் சனகர், சனற்குமாரர், சனுதனர், சனந்தனர் என்னும் நான்கு முனிவர்களுக்கும்.

7 — 8. ஒளி நெறிகாட்டினை — சிவஞான நெறியைக் காட்டியருளினீர்.

ஒள் — ஒட்பம், அறிவு; ஈண்டுப் பரஞானமாகிய அறு பவக் காட்சி ஞானம்.

8. நாட்டம் முன்றுகக் கோட்டினை — சண்கள் முன்
ருக்கக்கொண்டு புறவிருளை யகற்றியருளினீர்.

9. இரு நதி அரவமோடு ஒரு மதி சூடினை —
பெரிய கங்காநதியுடனும், பாம்புடனும் ஓப்பற்ற பிறைச்
நந்திரணையும் சடைமுடியிலே சூடியருளினீர்.

10. ஒரு தாள் ஈர் அயில் மூவிலைச் சூலம் — ஒரு
தாளையும் சுருகின்ற கூர்மையையும், முன்று இலை வடிவினையும் உடைய சூலத்தினையும்.

தாள் — அடிப்பாகமாகிய கைப்பிடிப் பகுதி. ஈர்
தல் — அளிதல், ஊடுருவக் குத்திக் கிழித்தல். இலை —
தகட்டுவடிவம்.

11. நாற்கால் மான்மறி — நான்கு கால்களையடைய
மான் கன்றிணையும்.

11 — 12 ஐந் தலை அரவம் ஏந்தினை — ஐந்து தலை களையடைய ஒரு பாம்பினையும் தரித்தருளினீர்.

12 — 13. காய்ந்த நாஸ்வாய் மும்மதத்து இரு கோட்டு ஒரு கரி — (முனிவர் அச்சங்கொண்டு காசி விசுவநாதா சரணமென்று உமது ஆலயத்துட் புகுந்த பின்னரும் அவர்களைக் கொல்லும்படி) கோபித்து நெருங்கிய தொங்கும் வாயினையும் மூன்றுவகை மதங்களையும் இரு கொம்புகளையும் உடைய ஒப்பில்லாத கழாசுரஞ்சிய யானையின்.

ஈடு அழித்து உரித்தனை — வலிமையைக் கெடுத்துக் கொன்று அதன் தோலினை உரித்தனிந்தருளினீர்!

15. நானிலம் அஞ்ச — பெரிய பூவுலகில் வாழ்வோரும் உலக காவலராகிய தேவர்களும் முப்புரத்தக்கரர் களின் கொடுமை தாங்கலாற்றாது அஞ்சி முறையிட்ட மையால்.

நானிலம் — பூவுலகத்தவர்; ஆகுபெயர்; அஞ்ச — அஞ்சியமையால் காரணப்பொருட்டாகிய ‘செய’ என்னும் வாய்பாட்டு விளையெச்சம்.

14. ஒரு தனு — ஒப்பில்லாத மேருமலையாகிய வில் விளை; இருகால் வளைய வாங்கி — இரு முனையும் வளைய மாறு வளைத்து.

15 — 15. முப்புரத்தோடு தலத்துறவு அவுணரைக் கொன்று அறுத்தனை — முப்புரங்களோடு அவ்விடங்களிலே வாழ்தலையுடைய அசுரர்களைக் கொன்று ஒருசேர எரித்து அழித்தருளினீர் !

முப்புரம் — எவராலும் அழிக்க முடியா அரண் (கோட்டை)களையுடைய மூன்று ஊர்கள்.

17 — 18. ஜம்புலன் நாலாம் அந்தக் கரணம் மூக்குணம் இருவளி — ஜம்புலன்களின் வழியே செல்லும் ஜம்பொறி களும், நான்கு அந்தக் கரணங்களும், மூன்று குணங்களும், இரேசகம் பூரகம் என்னும் இரண்டு சுவாசங்களாகிய வாயுக்களும்.

18 — 19. ஒருங்கிய வாலேர் ஏத்த நின்றனை — புறவிடயங்களிற் செல்லாமல் தமக்கு வசப்பட்டு அடங்கி ஒரு முகப்பட்ட உணர்வுடைய தேவர்கள் வணங்கித் துதிக்க அவர்கட்டு அருள்புரிந்து நின்றருளினீர்.

இருவளி — உச்சவாசம் நிச்சவாசம் எனப்படும் இரு வகைச் சுவாச இயக்கங்கள்.

ஜம்புலன் — கவை, ஓளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம் என்பன; சண்டு ஜம்பொறிகளுக்கு ஆகுபெயர். ஜம்பொறிகள் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவிகள்.

அந்தக் கரணங்கள் — உட்கருவிகள்; அவை மனம், புத்தி. சித்தம், அகங்காரம் என்பன.

முக்குணங்கள் — சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.

ஒருங்குதல் — ஒருவழிப்பட்டு நிற்றல்.

“ ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும், சிந்தையேயாகக் குணமொரு மூன்றும் திருந்து சாத்துவிகமேயாக ” ஒருமுகப்பட்டு நிற்க வழிபடுகின்ற நிலை என்றபடி.

19. ஒருங்கிய மனத்தோடு — ஆர்வமுற்ற ஒன்றிய சிந்தையுடன்.

20. இருபிறப்பு ஓர்ந்து — தாய் வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும் பிறப்புக்குரிய ஜாதகர்மம் முதலிய சம்ஸ்காரங்களும் வேதமோதலாதி கர்மாநுட்டான்த்துக்குத்

தகுதியை உண்டுபள்ளுவின்ற உபநயன் சம்பஸ்காரமும் மாகிய இருவகைப் பிறப்புக்குரிய வைதிகச் சடங்குகளை விதிப்படி செய்விக்கப்பெற்று.

முப்பொழுது குறை முடித்து — காலை, உச்சி, மாலை யாகிய மூன்று சந்தி வேளைகளில் செய்யவேண்டும் செபம், தர்ப்பணம், அநுட்டாணம், ஓமம் எனும் நித்திய கடமை களாகிய கருமங்களை நியமமாகக் குறைவற்றச் செய்து.

21 — 22. நான்மறை ஒதி ஐவகை வேள்வி அமைத்து — நான்கு வேதங்களையும் ஒதி, கண்மயாகம் தவயாகம், செபயாகம் (மந்திரயாகம்), தியானயாகம் (பாவளியாகம்), ஞானயாகம் என்னும் ஐந்து வேள்வி களையும் கைக்கொண்டு.

(கு — 4) : “கருமமென்று தவமென்று கற்பாற பயில் மந்திரமென்று, பரிவால் வரு பாவளியென்று பரம

ஞான மென்று — தெரியும் மகமோகரந்தினையும்”
[சிவதருமோத்தரம் — 3-வது ஐவகை யாகவியல் —
செய். I.) என்பதனால் ஐவகை யாகங்களையுணர்க. இனி.
பிரமயாகம், தேவயாகம், பிதிர்யாகம், மானுடயாகம்,
பூதயாகம் என்பன கோடலுமாம்.

22. ஆறங்கம் முதலெழுத்து ஒதி — சிஷ்டி, கற்பம்
வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தோபிசிதம், சோதடம்
ஆகிய ஆறங்கங்களையும் முதலூலாகிய சிவாகமாதி
சாஸ்திரங்களையும் கற்று.

எழுத்து — சாஸ்திரம். முதலெழுத்து — சிவபெரு
மானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட முதலூலாகிய (சிவாகமம்
என்னும்) சாஸ்திரம்; “என்னுமெழுத்தும் கண்ணே
ஏத்தனும்” என்புழிப்போல.

23. வரன்முறை பயின்று — யாகங்களை விதிப்படி செய்து.

எழு வான்றுணை வளர்க்கும் — (உலகம் செழித்து) மேலோங்குதற்கு ஏதுவாகிய பருவ மழையினை மாதம் மும்மாரியாக வேண்டும்போது பெய்விக்கும்

பிரமபுரம் பேணினை — திருப்பிரமபுரத்தினில் விரும்பி எழுந்தருளியிருக்கின்றீர்.

(கு — 4) : ‘வளர்க்கும்’ என்னும் பெயரேச்சம் ‘பிரமபுரம்’ என்னும் இடப்பெயர் கொண்டது. பருவ மழை தவறுது பெய்வதற்கு ஏதுவாக யாகம் முதலிய அறங்களைக் குற்றமிலராய்ச் செய்வோர் வாழுமிடமா யுள்ளது பிரமபுரம் என்பது கருத்து. பிரமபுரம் — கொழித் தலத்துக்கு ஒரு பெயர். பிரமா பரமதிவணப் பூசித்துப் பேறுபெற்ற ஊர் எனக் காரணப் பெயராய்

வழங்குவது. பின்னர் வரும் வேணுபுரம் முதலாய் பதி ஞாரு பெயரும் இதுபோலய் போந்த ஒவ்வொரு காரணப் பெயராகும்.

25. அறுபதம் முரலும் வேணுபுரம் விரும்பினை — ஆறு கால்களையடைய வண்டுகள் இன்னேலி செய்யும் பூஞ்சோலைகள் செறிந்த வேணுபுரத்தை விரும்பியெழுந் தருளியிருக்கின்றீர்.

26. இகலியமைந்து உணர் புகலி அமர்ந்தனை — (இந்திரன் முதலிய தேவர்கள்) தம்மைப் பகைத்த (சூர பண்மனது) வலியை உணர்ந்து புகலிடமாகப் புருந்த இடமாகிய புகலியை விரும்பியெழுந்தருளியிருக்கின்றீர்.

(க - 4) : இனி, 'இகலிய மைத்துணர் புகலி' என்பதற்கு 'இகல் இயம் ஐந்து உணர் — வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பஞ்சதுந்துபி (ஐவகை வாத்தியங்) களின்

ஒவி கேட்கப்படும் (பொருந்திய) புகவி எனப் பதச் சேதமும் பொருஞம் கோடற்கு ஏற்படுத்தப்படும் உணர்க. இயம் — வாத்தியம். இயவகை ஐந்து : தோற்கருவி, துணைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்பன.

27. பொங்கு நரற்கடல் குழ் வெங்குரு விளங்கினை — அலைகள் கிளர்ந்தெழும் உலகின் நாற்புறமுஞ் குழந்த பெருங்கடலின் அணித்தாகிய வெங்குரு எனப் பெயரிய திருத்தலத்தில் விளங்கி நின்றீர்.

28 — 29. பாணி மூவலகும் புதைய மேன்மிதந்த தோணிபுரத்து உறைந்தனை — பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம் ஆகிய மூன்று உலகங்களும் பிரளை ஜவள்ள நீருள் மூழ்கிய காலத்தில் அதன்மீது தோணிபொல் மிதந்த தலமாகிய தோணிபுரத்தில் வீற்றிருந்தருளினீர்,

29 — 30. தொலையா இருந்தி வாய்ந்த பூந்தராய்
ஏய்ந்தனை -- என்றுங் குறையாத சங்கநிதி பதுமநிதி
ஆகிய இரு நிதிகளும் பொருந்தி விளங்கும் பூந்தராய்
என்னும் பெயர்பெற்ற திருப்பதியில் எக்காலமும்
பொருந்தினீர்.

31. வரபுரம் என்றுணர் சிரபுரத்து உறைந்தன --
வணங்குவார்க்கு யேண்டிய வரமளிக்கும் நகரம் என்றுண
ரப்படும் சிரபுரம் எனப்பெயரிய தலத்தில் சதாகாலமுங்
கோயில் கொண்டருளினீர்.

32 — 33. ஒருமலை எடுத்த இருக்கிறால் அரக்கன்
விறல் கெடுத்து அருளினை -- ஒப்பில்லாத கைவாய்
மல்லயை எடுத்த பெருவளிபடைத்த இராவணனுடைய
சீசுஞ்சையடக்கிப் பின் அவன் வணங்கித் துதித்து வேண்ட
அவரைக்கு அருள் செய்தீர்.

(கு - 4) : இருதிறல் - (தவவலியும், தேபலம் கேள்ப்பலம் அரண்பலமாதி புறவலீயமாகிய) இருவகை வலியுமாம்.

33. புறவக் புரிந்தனை - அக்கினிதேவன் சிபி என்னுக் அரசனைது நீதி தருமங்களைச் சோதித்தற்பொருட்டுப் புறவடிவங்கொண்டு அடைக்கலம் புகுந்தமையால், அப் புறவுயிரரக்காக்க அவன் தன்னுடவின் தனசயை அரிந்து ஈந்தபோது, தனக்கு ஏற்பட்ட பாவம் தீர அவ் அக்கினிதேவன் பூசித்த தலமாகிய சோழிக்குப் ‘புறவம்’ எனப் பெயர் வழங்க அருள்புரிந்தீர்.

34 - 35. முந்தீர் துயின்ரேன் நான்முகன் அறியாப் பண்பொடு நின்றனை - பாற்கடலில் அறிதுயில் புரிசின்ற விட்டுனுவும் நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனும் முறையே அடியும் முடியும் தேடியறியமாட்டாமல் இல்லாத்தற்கு ஏது வாகிய பெருஞ்சோதி வடிவாய் நின்றீர்.

35. சண்டை அமர்ந்தனை — கடிலமுனிவர் சாபங்காரணமாகச் சண்டைப்புல்லாற் பொருதுமடிந்த யாதவ குலத்தாரர்க்கு நேர்ந்த கொலைப்பயமி தம்மைச் சாராமைப் பொருட்டுக் கண்ணன் புசித்துப் பேறுகிப்ற காரணத்தாற் சண்டை எனப்பெயர் பெற்ற கோழியில் அருள்புரிந்து இருந்தருளினீர்.

36 - 37. ஜூறும் அமன்றும் அறுவகைத் தேரஞும் ஊழியும் உணராக் காழி அமர்ந்தனை — ‘அஸ்தி நாஸ்தி’ என்று சந்தேகவாதம் பேசும் அநேகாந்த வாதிகளாகிய சமன்றும், (தொலைக்குண்மை வழக்கு முதலாகிய அறுவகையும் உள்வழக்கு முதலாகிய ஆறும் ஆகிய) அறுவகை வழக்குகளைக் கொண்டு ஜூறும் புத்தஞும் ஊழிக காலமளவும் தமிழெழியில் தவறுதொழுகினும் உணர முடியாதபடி, ஶ்ரீ காலீதேவி புசித்துப் பேறு பெற்றமை

யாலே சோழியனம்பட்டது. இதுப்பதியில் எழுந்தருளி யிருந்தனே.

(கு—பு) : ‘ஸ்ரீகாளிப்பதி’ என்பது ‘சோழிப்பதி’ என மருவியது.

அறுவகைத் தேரர்.— தொகையுண்மை வழக்கு முதலிய ஆறுவகை வழக்குக்களை எடுத்துக்கூறும் பெளத்தர்.

அறுவகை வழக்கு:— தொகையுண்மை ஓழக்கு, தொகையின்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மை வழக்கு, தொடர்ச்சியின்மை வழக்கு. மிகுத்துரை யுண்மை வழக்கு, மிகுத்துரையின்மை வழக்கு என்பன. [சிவ-சித்தி, பரபக்கம்—சௌத்-மதம். செய். 6].

இனி, வேறும் ஒரு வகையாய்; உள்ளவழக்கு, இல் வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த உள்வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த

இல்வழக்கு. இன்மை சார்ந்த உள்வழக்கு; இன்மை சார்ந்த இல்வழக்கு எனவும் ஆறு வழக்கு உள்ளன. [சிவ-சித்தி-பரபர்கம் — சௌ-மது, செ. 10].

38. எச்சன் ஏழிசையோன் கொச்சையை மெச் சினை — வேள்வி உருவனையும், ஏழிசையுருவனையும் கொச்சைவயம் எனப்படும் பதினை விரும்பி வீற்றிருந்தருளினீர்.

(கு—டு): கொச்சைவயம் எனபது கண்டக்குறை விகாரம் பெற்று நின்றது.

39. ஆறு பதமும் — ஆறு அத்துவாக்களும், ஆந்து அமர் கல்வியும் — கெளசிக முனிவர் முதலிய ஜந்து முனி வர் பொருட்டு சதாசிவமூர்த்தி விரும்பித் தோற்றுவித்தருளிய சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டும்.

(கு—பு) : பதம் — வழி, ஆண்மாக்களைப் பரகதி யடைவித்தற்குச் காரணமாகிய வழி என்றபடி; ‘இறு அத்துவாக்கள்’ எனப்படும். அவை : மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா, புவநாத்துவா, தத்துவாத் துவா, கலாத்துவா என்பன. மந்திரம் 11; பதம் 81; வர்ணம் 51; புவனம் 224; தத்துவம் 36; கலை 5.

கல்வி — ஆகமமாகிய கலை, சிவஞானத்தைப் பயத் தற்குச் சாதனமாயுள்ள நூல் சிவாகமம். சிவாகமம் 28:- காமிகம் முதல் வாதுளம் இறுதியாக உள்ளவை.

40. மறை முதல் நான்கும் — வேதங்கள் முதல் நால்வகையாக உள்ள (உலகியல்றிவுக்கும் வீட்டியல்றி வுக்கும் சாதனமான) அட்டாதச வித்தைகளும்.

(கு—பு) : அவை : நான்கு வேதங்கள், ஒறு வேதாங்கங்கள், நான்கு உபாங்கங்கள், நான்கு உப வேதங்கள்.

வேதம் 4: - இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வம்.
வேதாங்கம் 6: - சிகஷி, வியாகரணம், சந்தச, நிருத
தம், சோதிடம், கற்பம். உபாங்கம் 4: - மீமாஞ்சச,
நியாயம், புராணம், மிருதி. உபவேதம் 4: - ஆயுள்
வேதம், தநுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அர்த்தவேதம்.

42. இருமையின் ஒருமையும் - தேவரீர் உலகுயிர்க
ளோடு கலந்து (வியாபித்து) அத்துவிடமாயிருக்குந்
தன்மையும்.

ஒருமையின் பெருமையும் - ஆங்கஙமாயினும், அவை
யெல்லாம் உம்முள்ளே அடங்க அவற்றைக் கடந்தும்
எல்லையில்லாதிருக்கும் ஒரே சிவமாந்தன்மையும்.

41. முன்று காலமும் தோன்ற நின்றனை - இறப்பு
நிகழ்வு எதிர்வ என்னும் முக்காலங்களிலும் புலப்பட
நின்றருளினீர்.

(கு - பு): இருமையின் ஒருமை — பெத்த நிலையி
லும் முத்திநிலையிலும் இறைவன் அத்துவிதமாகக் கலந்து
நின்ற நிலைமை. இறைவனும் உலகுயிர்களும் இரண்
டல்வாய் இறைவன் அவற்றில் தோயாமலே ஒன்று
பட்டுள்ளதன்மை.

ஒருமையின் பெருமை — அகண்டாகார சுச்சிதாநந்த
சொருபத் தன்மை.

‘ஒருமையின் பெருமையாம்’ என்றதன் பின்னே
‘முன்று காலமுந்தோன்ற நின்றனை’ என்பதை மாற்றிக்
கூட்டிப் பொருள்கொள்க.

‘பதமும், கல்வியும், நான்கும், இருமையினேருமை
யும் ஒருமையின் பெருமையும் + முக்காலத்திலும்
தோன்ற நின்றனை’ என அந்வயமும் முடிபும் காணக.

43 -- 44. மறுவிலா மறையோர் கழுமல முதுபதிக் கவனியன் கட்டுரை — குற்றமற்ற பிரமகுலத்தில் உதித்து ஞானப்பாலுண்டு மலநீக்கழும் பெருமை பொருந்திய சிவத்துவப் பேறும் பெற்ற கவனியர் கோத்திரத்தவாகைய ஞானசம்பந்தனது கட்டுரையாகிய இப்பாடலை.

(கு - 4): கழுமல — ஆணவம் முதலிய மலங்கள் நீங்கப்பெற்ற, முதுபதி — முதார்ந்த பதியாகிய சிவமாகுந்தனமை (சிவத்தோடு அத்துவித முத்தியின்பநிலை)ப் பேறு பெற்ற, கவனியன் — கவனிய கோத்திரத்திலவதரித்தவர் [சம்பந்தமூர்த்தி].

45. கழுமலமுதுபதிக் கவனியன் அறியும் — கழுமலம் என்னும் பழைய திருப்பதியை விரும்பி ஏழுந்தருளியிருக்கின்ற, தலைக்கலத்து உண்ணும் இறைவனுகையநீரே (பத்தியுடன் ஒது வழிபடுவோரை) அறிந்து அவர்க்குத் திருவருள் புரியத்தக்க.

(கு-பு) : கழுமல முதுபதி — கழுமலம் எனப்பெயர் பெற்ற சோழியாகிய பழைய ஊர். கவனியன் (கம் — பிரமணபாலமாகிய தலையாடு உண்ணியன் — பிச்சை யேற்றவன்).

46. அனைய தன்மையை ஆதவின், நின்னை — அது தன்மையாகிய பெருங்கருணையாகும் இயல்பினையுடையையாகவின் தேவரீரை.

47. நினைய வல்லவர் நீள் நிலத்தே இல்லை — (இப்பாடலை ஒது உம்மை) தியானித்து வழிபடுவோர் நெரிக உளவாம் நிலவுலகத்துழலுங் கதிகளிற் சேல்லுதுவ் இல்லை. [நினைக்க வல்லவர்களுக்கு மேலும் பிறத்தல் இல்லையாகும்; மோக்ஷத்தி சித்திக்கு மென்றவாறு].

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவாசகம்
சிவபூராணம்
உடை

1—5. (பொழிப்புரை): நமச்சிவாய என்னுந் திரு
வைந்தெழுத்து மந்திரம் வாழ்க! எல்லாவற்றிற்கும்
தலைவனுக விளங்குபவனின் திருவருட்சத்தி வாழ்க!
கண்ணிமை ஒருகாற் பொருந்தும் ஒரு சிறு நேரமும்,
என் நெஞ்சினின்றும் அகலாதவனுடைய திருவடி வாழ்க!
திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி எளியேனை ஆட்கொண்
டருளிய குருநாதனுன ஞானாசாரியரின் திருவடி வாழ்க!
ஆகமங்களின் உட்பொருளாக விளங்கி அனுகி அருள்
புரிபவனது திருவடி வாழ்க! ஒருவனுக இருந்தே பல
உருவங்களைக் கொள்பவனுய், எப்பொருளிலும் தங்குபவனது
திருவடி உள்ளத்தில் என்றும் நிலைபெறுக.

(கு—ரை) : நாதன் — தலைவன்; நாத தத்துவத்தில் உள்ளவன், கோசழி — திருப்பெருந்துறை. அண்ணிப்பான் — அனுகி நிற்பவன், ஏகன் — ஒருவன். அநேகன் — உயிர்களுக்கு அருளும் பொருட்டுப் பல உருவங்களைக் கொள்பவன்.

6 - 10. (பொழிப்புரை) : எவ்வேண்டு மனவோட் டத்தைப் போக்கி என்னை அடிமைகொண்ட பேரரசனின் திருவடிகள் உயர்ந்து விளங்குக! பிறவியாகிய மரத்தை வேருடன் அறுக்கும் தலைக்கோமெ உடைய பெருமானின் கழல் அனிந்த திருவடிகள் வெற்றியறுக! அன்பில்லாத புற நெறியினர்க்கு எட்டாத தொலைவில் இருப்பவனின் பூப்போன்ற மெல்லிய அழகிய திருவடிகள் வெற்றியறுக! கைகூப்பி வணங்கும் அண்பர்கள் அகத்தே நினைந்து மகிழ்தற்கு உரிய தலைவனின் திருவடி.

கள் வெற்றியிருக! தலைமேற் கைகூப்பும் அண்பரை உயரும்படி செய்யும் சிறப்புடையவனின் திருவடிகள் மேம்படுக!

(கு—ரை): வேகம்—மனதூட்டம், அலைவு. பிஞ்ஞகள்—தலைக்கோலம் உடையவன். புறத்தார்—அன்பில்லாதவர்கள். சேயோன்—தொலைவில் இருப்பவன்.

11—16. (பொழிப்புரை): எப்பொருள்ளையும் ஆள் வோன் திருவடிக்கு வணக்கம். எம் தந்தையின் திருவடிக்கு வணக்கம். ஒளி வடிவினனின் திருவடிக்கு வணக்கம். சிவபெருமானின் சிவந்த அடிக்கு வணக்கம். அன்பர்களின் அன்பில் விளங்கி நிற்கும் குற்றமற்றவனது திருவடிக்கு வணக்கம். வஞ்சகம் மிக்க பிறவித் துண்பங்களை வேருடன் அறுக்கும் அரசனது திருவடிக்கு வணக்கம் சிறப்புமிகுந்த திருப்பெருந்துறையில் தோன்றி எவிவந்த

நம்முடைய தேவனின் திருவடிக்கு வணக்கம். நுகர்ந்து தெவிட்டாத பேரின்பத்தை அளித்தருளும் மலைபோன்ற வனுக்கு வணக்கம்.

17 - 22. (பொழிப்புரை): சிவபெருமானுகிய அவன் என் நினைவின் உள்ளே நிலைபெற இருந்த அத்தன்மையினால், அவனது திருவருளாலே, அவனுடைய திருவடிகளை வணங்கிவந்த வழிபாட்டினாலே நெற்றிக்கண்ணராகிய அவ்விறைவன் (ஞானசாரியனுக எழுந்தருளி) வந்து, என்மீது திருவருள் நோக்கத்தைச் செய்து, (அடிமையாகிய என் பழைய வரலாறுகளையும் ஆண்டானுகிய தன்னியல்புகளையும்) காட்டி [உணர்த்தி] யருள, அக்காட்சி ஞானத்தைப் (பெற்றேன்; அங்குணம்) பெற்ற மையால், யான் பாசஞான டச்ஞானங்களுக்கு எட்டாத தூய திருவருளின் வசப்பட்டு நின்று பேரின்பத்துள் அமிழ்ந்தி என் உள்ளாம் மகிழும்படியும், முற்பிறவிகளில்

செய்த தீவினைகள் முற்றும் நீங்கி ஒழியும்படியும் சிவபுராணம் என்னும் இக்கலிவெண்பாவினை யான் சொல்லித் தூதிக்க மற்படுகிறேன்.

(கு-4) : கண்ணுதலான் - நெற்றியில் கண்ணை உடையவன்.

“சிவனவன் வணங்கி” என்றது; தான் திருவருளின் உதவியால் சரியை கிரியை போக வழி பாடுகளைச் செய்துவந்த தனது முன்னைத் தவமாகிய காரணத்தை, “கண்ணுதலான் + வந்து + தன் கருணைக் கணகாட்ட + (அக்காட்சியாகிய திருவருள் ஞானத்தை எய்தினேன்;) எய்தி” என்றது: முன்னைத் தவப்பயனை இறைவன் ஞானகுருவாய் வந்து தனக்கு நிர்வாணத்தை செய்து, திருவருள் ஞானமென்பபடும் சிவஞானத்தை அருள், அதனால், தான் முத்தியின்ப அநுபவநெறி கைகூடப்பிபற்றுத்தை, “எண்ணுதற்கு இறைஞசி +

சிந்தை மகிழு + முந்தை ஓய + சிவபுராணந்தன்னை + உரைப்பன் யான்' என்றது: தான் கைகூடப்பெற்ற சிவ ஞான யோகக் காட்சிப் பேரின்ப அநுபவத்தை இடையரூ மல் நுகர்ந்து சிந்தை மகிழும்பொருட்டும் தனக்கு இனி யுள்ள பிராரத்த வினைப்பயன்களும் வாசனமலமும் தன்னைத் தாக்காமல் ஓயும்பொருட்டும் சிவபுராணம் பாடித் தூதிக்க வூற்றதை.

காரண காரிய நிகழ்ச்சிக் கிரமத்துக்கு இயை, 'வணங்கி + கண்ணுதலான் + வந்து + தன் கருணைக் கண் காட்ட + (எய்தினேன்) எய்தி, எண்ணுதற்கு .. இறைஞ்சி + சிந்தை மகிழு + முந்தை .. ஓய + சிவ புராணந்தன்னை + உரைப்பன் யான்' எனக் கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள் (வாக்கிய அந்நுயயம்) கொண்டு பொருள் கூறப்பட்டது.

வணங்கி, எய்தி: — காரணப்பொருட்டாய் வந்த
'செய்து' எண்ணும் வாய்பாட்டு இறந்தகால விலையேச்சம்.

‘எய்தி என்பதற்கு, காரண காரிய நிசழ்ச்சிகள் இனிது விளங்குதற்பொருட்டாக, ‘எய்தினேன்; அங்ஙனம் எய்தி யமையால்’ என இரு தொடராக்கிப் பொருள் உரைத்தற குரிய மரபினை அநுசரித்து உரைக்கப்பட்டது மகிழு, ஒய:— காரியப்பொருட்டாய் எதிர்காலங்காட்டும் விளையெச்சம். எழில் ஆர் கழல் இறைஞ்சி அழகிய திருவடிக்கீழ் வணங்கி யொடுங்கிஃ என்றது ஈண்டு, தூயதிருவருள் வசப்பட்டுப் பேரின்ப அநுபவத்துள் அமிழ்ந்தத் திளைத்தலை இலக்கணை நெறியாற் குறிக்கும்.

23 – 25. (பொழிப்புரை): வானுலகில் நிறைந்து. மண்ணுலகில் நிறைந்து இவற்றிற்கும் மேம்பட்டு அப்பா ஸாய் நிறைந்தவனே! விளக்கம் யிருந்த ஒளிவடிவினனே! எண்ணிக்கையின் அளவினையும் கடந்து, முடிவு இல்லாமல் விரிந்து நிற்பவனே! நினது பெருஞ் சிறப்பைத் தீவினையை உடைய யான, புசழ்ந்து கூறும்முறை ஒன் ரினையும் அறியாதவனுய் இருக்கின்றன.

26 – 31. (பொழிப்புரை): புல்லாகியும், பலவகைப் பூண்டுகளாகியும், புழுவாகியும், பலதிற மரங்களாகியும், பற்பல விலங்குகளாகியும், பலவகைப் பறவைகளாகியும், பாம்புகளாகியும், கற்பாறைகளின் உள்ளாகியும், மனிதர்களாகியும், பேய்களாகியும், பூதச் சூட்டங்களாகியும், வலிய அசுரர்களாகியும், முலிவர்களாகியும், தேவர்களாகியும் வருகின்ற அசையாப் பொருளும், அசையும் பொருளும் ஆகிய இவைகளினுள்ளே, யான் எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து இளைப்படைந்தேன்.

(கு - ரை): விருகம் – மிருகம். தாவரம் – இயங்காத பொருள். சங்கமம் – இயங்கும் பொருள். எம் பெருமான்' என்பது மேல்வருந் தொடரோடு கூட்டியரைக்கப்பட்டது.

31 – 35. (பொழிப்புரை): எங்கள் பெருமானே! நிலைபெற்ற பேரின்ப மடைவதற்கு ஏதுவாகிய உனரு

அழகிய திருவடிகளைக் காணப்பேற்று இந்னைச்சுப் பாச்
நீக்கத்தினை அடைந்தேன். யான் ஈடேறும்படி என் உள்
ளத்தினுள்ளே ஒம் என்னும் வடிவமாய் நின்ற மெய்ப்
பொருளே! குற்றம் அந்றவனே! இடபத்தை ஊர்பவனே!
வேதங்கள், தலைவனே! என்று துதிக்க, மேல் உயர்ந்தும்
இழ் ஆழந்தும், அவற்றுக்கு எட்டாமல் அகன்று நூஸ்ஜீய
ஏய் இருப்பவனே!

— 6 — 40. (பொழிப்புறை): வெம்மை உடையவனே!
குளிர்ச்சி உடையவனே! வெள்ளி வேட்கும் தலைவனின் உள்
ளத்தில் விளங்கும் தூயவனே! பொய்யாகியவை அனைத்
தும் அகன்று போகுப்படி குருவடிவில் வந்து அருள்
செய்து, உண்மை அறிவாகித் திகழ்கின்ற நிலையான
பேரொளியே! எந்த வகையான அறிவும் இல்லாத எளி
யேறுக்கு இன்பத்தைத் தந்தருளிய பெருமானே! அறியா
மையை நீங்கச் செய்கின்ற நஷ்ட அறிவாக இருப்பவனே.

(கு-ரை); வெய்யாய் – வெப்பம் மிக்கவனே. தணியாய் – குளிர்ச்சி வாய்ந்தவனே. இயமானன் – எச்மானன், தலைவன்; (வேள்வி-யாகப்) இயமானன் – ‘உரிர்’ எனினுமாம்; அத்துவிதக் கலப்பால் வியாபித்து உயிர்க்குயிராய் நின்று இயங்கும் நின்மலன் என்றபடி;

41-45. (பொழிப்புரை): ஆக்கப்படுதலும். ஒரு கால அளவில் நிற்றலும், முடிதலும் இல்லாதவனே! எல்லா உலகங்களையும் நீயே படைப்பாய்! காப்பாய்! அழிப்பாய்! மலபமபாகம் வரும் வரைச்கும் உயிர்களைப் பலவகைப் பிறவிகளிற் செலுத்துவாய்! நீயே மூடிவில் உயிர்களுக்கு அருளையும் தருவாய்! அவ்வருட் பேற்றின் பொருட்டு என்னை நின்று திருவடித் தோண்டில் புகும் படி செய்வாய்! மலரின் மணம்போல் எங்கும் வீயாபக மாய் இசைந்திருப்பவனே! அன்பில்லாதவர்களுக்கு அடைதற்கு அரியவனே! அன்பர்களுக்கு ஏளியலனே!

சொல்லுக்கும் நினைவுக்கும் அப்பாற்பட்டு (கடந்து) மறைபொருளாய் நிற்பவனே.

(கு—ரை): நாற்றம் — மணம். நேரியாய் — நுட்ப மாய்ப் பொருந்தியவனே. சேயாய் — தொலைவில் இருப்ப வனே. நண்ணியாய் — அருகில் இருப்பவனே. மாற்றம் — சொல். மறையோன் — மறைந்து நிற்பவன், வேதப் பொருளாக இருப்பவன்.

46 — 50. (பொழிப்புரை): கறந்த பாலில் சருக் கரையும் தேனும் கலந்தாற்போல, அன்பிற சிறந்த அடியவர்களின் உள்ளத்தில் தேன்போல் இனிமையாக ஊறி நிலைபெறத் தங்கி எடுத்த பிறவியை ஒழிக்கின்ற எங்கள் பெருமானே! மண், புனல், அனல், கால், வான் என்னும் ஜம்பெரும்பூதப் பொருள்களிலும் இரண்டறக் கலந்து நிற்றங்கால், பொன்மை வெண்மை செம்மை

கருமை புக்கலம் என்னும் ஜந்து நிறங்களை உடைய எம்பெருமானே! தேவர்கள் போற்றவும், நீ அவர்களுக்கு வெளிப்படாமல் மறைந்திருந்தாய்.

(கு - ரெ): கண்ணல் — கரும்பு; சருக்கரை. ‘வல்விளை யேன்றனளை’ என்பது பின்னார் வரும் தொடரோடு இயைத்துப் பொருளுரக்கட்டபட்டது.

50 – 61. (பொழிப்புரை): குற்றமற்றவனே! நீ பெரும் பாவியேன் என் அறவு மறையும்படி மூடிய ஆணவமாகிய இருள்மலத்தை மாய்விக்குப் படியாக. நல் விளை தீவிளை என்னும் வலிமையான கயிற்றினால் கட்டி, வெளியே தோலைப் போர்வையாக அமைத்து, எல்லா இடங்களிலும் உள்ள புழுக்களும் அழுக்குக்களும் தெரியாமல் மறைந்து, அழுக்கு வடிகின்ற ஒன்பது வாயில்களை உடைய உடல் ஆகிய குடிசையைக் கொடுத்து உதவி

செய்து, யான் மயங்கி வருந்தும்படி புலன்கள் ஐந்தும் மாயச் செயல்களைச் செய்ய, அவற்றை எதிர்த்துத் தடுக்கும் மனத்தோடு உண்ணிடத்துக் கலந்த அண்புடையவ அலி நெகிழ்ந்து உள்ளே உருகும் நற்பண்பு சிறிதும் இல்லாத சிறியேன் உய்வித்தற்கு இந்நிலத்தின் கண்ணே குரு வடிவில் வந்து அருள் செய்து, பெருமை மிக்க திருவடிகளையும் காட்டி, நாயினும் இழிவாய்க் கிடந்த எளியேனுக்குத் தாயினும் சிறந்த அருள் வள்ளலான மெய்ப்பொருளே!

(கு - ரை) : விமலா - குற்றம் (பாசக்கட்டு) அற்ற வனே. மலங்க - மயங்க. வீலங்கும் - தடை செய்கின்ற. தத்துவன் - உண்மையானவன். நலம் நல்வீணை. தயா - தயை, அருள். குடில் - குடிசை. இருளை மாய - இருள் மலம் எனப்படும் ஆணவமல வலியை மாய்விக்க, மாய: - பிறவினைப் பொருளில் வந்த விளையெச்சம். 'குடிலை + நல்கி' எனக் கொண்டு கூட்டி யுரைக்க.

62 — 66. (பொழிப்புரை): குற்றம் இல்லாத ஒளி விரிந்த மலரின் சுடரே! ஒளி வடிவினனே! இனிமை நிறைந்த அழுதமே! சிவபுரத்தின் தலைவனே! மும்மலம் ஆகிய பாசங்களின் தொடர்பை நீக்கி, என் அறிவை வளர்க்கும் ஆசிரியனே! அன்பினாற் பெரிதும் அருளைச் செய்து, என் நெஞ்சில் இருந்த வஞ்சகங்கள் கெடும்படி அதனைவிட்டு அகலாமல் நிலையாகத் தங்கிய பெரிய அருள் வெள்ளப் பெருக்காகிய நதியே!

67 — 70. (பொழிப்புரை): தெவிட்டாத அழுதமே! அளவுக்குள் அடங்காத பெரும்மயை உடையவனே! ஆராய்ந்து நியானிக்காதவர்களின் உள்ளத்தில் வெளிப் படாமல் மறைந்துவிடுகின்ற ஞானமாகிய ஒளியாகத் திகழ்பவனே! நீரைப்போல என் நெஞ்சத்தை உருகச் செய்து, என் உயிர்க்குயிராய் நிற்பவனே! இருவிண்ணப் பயனுகிய இன்பமும் துன்பமும் இயல்பாக இல்லாதவனே!

தம் செயலற்ற ஞானிகளின் இன்பத் துண்பங்களை உன் ஊடையவராகக் கொள்பவனே !

71 - 76. (பொழிப்புரை) : அன்புடையவர்களுக்கு அவர்களிலும் மிகக் அன்பை உடையவனே ! எல்லாப் பொருள்களுமாய், அவையல்லாது வேறுமாய் நிற்கும் சோதிவிடிவினனே ! செறிந்த இருளாக இருப்பவனே ! எளிதில் விளங்காத பெருமை உடையவனே ! எல்லா வற்றிற்கும் முதலாக இருப்பவனே ! முடிவும் நடவும் ஆக விளங்கி அவை அல்லாதவனுமாகத் திகழ்பவனே ! வலிய இழுத்து என்னை அழிமை கொண்ட எம் தந்தை யாகிய சிவபெருமானே ! கூரிய சிவஞானத்தினால் அன்பு கொண்டு உணர்பவர்கள், தமது மனத்திலே தற்போத முனைப்பால் அறிதற்கரிய ஞேயமாகிய பரம்பொருளே ! ஜயிரின் சுட்டுணர்வாகிய நுண்ணறிவிற்கு எட்டாத பேரின்ப அநுபவத்தைத் தரும் பொருளே !

77 — 83. (பொழிப்புரை) : இறப்பும் பிறப்பும் வாழ்தலும் இல்லாத தூய பரம்பொருளே! எல்லா வற்றையும் எல்லாரையும் காக்கின்ற எங்கள் அரசனே! கண்பதற்கு அரிய பெரிய ஒளியே! ஆறுபோலப் பெரு கும் இன்பமாகிய வெள்ளமே! அப்பனே! யாவர்க்கு மேலானவனே! நிலைபெற்ற அழகுமிக்க சுடரும் ஒளியா யும், சொல்லுவதற்கு இயலாத நுண்ணிய உணர்வாயும், சடமும் சித்துமாக மாறுபட்ட பொருள்களையுடைய இவ்வுலகத்தின்கண், வேறு வேறு வந்த தக்காரிய விளக்க அறிவாயும் விளங்கித் தெளிவாத் தநுபவனே! ஊற்றைப் போலச் சுரக்கின்ற உண்பதற்கிணிய அரிய அமிழ்தம் போல்பவனே! எப்பொருட்கும் எவ்வுயிர்க்கும் உரிய தலைவனே!

84 — 89. (பொழிப்புரை) : வேறு வேறு மாறு பாடுகளை அடைகின்ற, தகையால் ஆகிய இவ்வுடம்பீசை

உள்ளே அடையட்டுக் கிடத்தலே, இனியும் யான் பொறுக்க மாட்டேன். எங்கள் தலைவனே! தீவினைகளை அழிப்பவனே! நினக்கு அடைக்கலம் என்று அலறிக் கதறிப் போற்றியும் புகழ்ந்தும் தியானத்தில் இருந்து, பொய்யமைகள் அழிந்து மெய்யருள் நிலையைப் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் இவ்வுலகின் கண் வந்து வினைவயப்பட்ட பிறவியை அடையாதபடி வஞ்சகம் மிகுந்த ஜம்புலன்களின் வீடாகிய இவ்வுடம்பின் கட்டினை அழிக்கவல்லவனே! நடுஇருள்ளே இடைவிடாமல் நடனம் இயற்றும் தலைவனே.

(கு—ரூ): விகாரம் — மாறுபாடு. விடக்கு — தசை. ஆற்றேன் — பொறுக்கமாட்டேன். மீட்டு — மறுபடியும். குரம்பை — சிறிய வீடு.

90 — 95. (பொழிப்புரை): தில்லைச்சிற்றும்பலத்தில் கூத்தாடுபவனே! தெற்கே உள்ள பாண்டி நாட்டை

உடையவரே ! துளிபத்தை விளைவிக்கின்ற பிறவியிங் வேரை அறுப்பவரே ! உனக்கு அடைக்கலம் என்று அரற்றி, அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாத புகழை உடைய வணை இயன்ற அளவிங் புகழ்ந்து துதித்து, அவனது திருவடிக்கீழ் இருந்து சொல்லிய சிவபுராணம் என்னும் இச்செய்யுளின் பொருளை உணர்ந்து ஒதவல்லவர்கள், சிவபுரமாகிய சிவலோகத்தின் கண்ணே செல்வார்கள். அங்கே தம்மைப் பலரும் புகழ்ந்துபோற்றத் தாம் சிவ பிராணைப் பணிந்து அவளது திருவடியிங்கீழ் இன்புற்று இருப்பார்கள்.

(கு - ரூர) : சிவபுரம் — சிவலோகம், முத்தியுலகம்.

தையல்நாயகித் தாயே
இது நல்ல தருணம் அம்மா
வையம் புகழும் வண்ணமாத்தரில்
வந்தவாமியே சிவகாமியே
கந்தசாமியை தந்த
தையல்நாயகித் தாயே.

சிவ சிவ	செல்வக்	கணபதி	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	செல்வவே	ஸாயுதன்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	செல்வச்	சிவதொண்டன்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	செல்வச்	சிவனட்யார்	ஒம் ஒம்
சிவ சிவ	எம்முள்	நிருவருள்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	செல்வத்	நிருமால்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	அயன்முதல்	நேவர்கள்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	ஐய்பெரும்	நுதங்கள்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	சிவ சிவ	ஐய்பொறி	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	சிவ சிவ	ஐய்புலன்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	சிவ தச	நாட்கள்	ஒம் ஓம்
சிவ சிவ	சற்றுகு	நாதன்	ஒம் ஓம்

ஓட்டியாரி ஈச்சகம், வாழ்ப்பானம்